

СИНТЕЗОВАНИЙ ТЕКСТ

БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ ПРО ВИКОНАННЯ ЗАХОДІВ, ЯКІ СТОСУЮТЬСЯ УГОД ПРО ОПОДАТКУВАННЯ, З МЕТОЮ ПРОТИДІЇ РОЗМИВАННЮ БАЗИ ОПОДАТКУВАННЯ ТА ВИВЕДЕННЮ ПРИБУТКУ З-ПІД ОПОДАТКУВАННЯ

ТА

УГОДИ МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ РЕСПУБЛІКИ ВІРМЕНІЯ ПРО УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ УХИЛЕНЬ СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ І МАЙНО

Загальне застереження до синтезованого тексту

У цьому документі представлений синтезований текст щодо застосування Угоди між Урядом України і Урядом Республіки Вірменія про уникнення подвійного оподаткування та попередження ухилень стосовно податків на доходи і майно, підписаної 14 травня 1996 року (далі – Угода), з урахуванням змін, внесених відповідно до Багатосторонньої Конвенції про виконання заходів, які стосуються угод про оподаткування, з метою протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування, підписаної Україною 23 липня 2018 року та Республікою Вірменія 07 червня 2017 року (далі – Багатостороння Конвенція).

Документ підготовлений на основі позиції України в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиції Республіки Вірменія в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 25 вересня 2023 року. Ці позиції в рамках Багатосторонньої Конвенції підлягають змінам, передбаченим у Багатосторонній Конвенції. Зміни, внесені до позицій в рамках Багатосторонньої Конвенції, можуть змінити вплив Багатосторонньої Конвенції на цю Угоду.

Єдиною метою цього документа є полегшення розуміння застосування Багатосторонньої Конвенції до Угоди, і він не є джерелом права. Автентичні юридичні тексти Угоди та Багатосторонньої Конвенції мають переважну силу і залишаються юридичними текстами, що підлягають застосуванню.

Положення Багатосторонньої Конвенції, які застосовуються до положень Угоди, зазначені в таблицях по тексту цього документа в контексті відповідних положень Угоди. Таблиці, що містять положення Багатосторонньої Конвенції, загалом були вставлені відповідно до порядку положень Модельної податкової конвенції ОЕСР в редакції 2017 року.

Зміни до тексту положень Багатосторонньої Конвенції були внесені для забезпечення відповідності термінології, що використовується в Багатосторонній Конвенції, та термінології, що використовується в Угоді (термін «Угода про оподаткування, на яку поширюється дія цієї Конвенції» змінено на «Угода», а «Договірні юрисдикції» – на «Договірні Держави») з метою полегшення розуміння положень Багатосторонньої Конвенції. Зміни до термінології покликані покращити тлумачення документа та не змінюють зміст положень Багатосторонньої Конвенції.

У всіх випадках посилання на положення Угоди чи на Угоду слід розуміти як посилання на Угоду з урахуванням змін відповідно до положень Багатосторонньої Конвенції за умови, що такі положення Багатосторонньої Конвенції набрали чинності.

Посилання:

Автентичний юридичний текст Багатосторонньої Конвенції та Угоди можна знайти за посиланнями:

Багатостороння Конвенція:

<https://www.oecd.org/tax/treaties/multilateral-convention-to-implement-tax-treaty-related-measures-to-prevent-BEPS.pdf>

Угода, опублікована Україною:

https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/051_369#Text

Угода, опублікована Республікою Вірменія:

<https://minfin.am/hy/page/2>

Позиція України в рамках Багатосторонньої Конвенції, яка надана Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиція Республіки Вірменія в рамках Багатосторонньої Конвенції, яка надана Депозитарію після ратифікації 25 вересня 2023 року, знаходяться на сайті Депозитарію Багатосторонньої Конвенції (ОЕСР): <http://www.oecd.org/tax/treaties/beps-mli-signatories-and-parties.pdf>.

Набрання положеннями Багатосторонньої Конвенції чинності:

Положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до цієї Угоди, не набирають чинності в ті самі дати, що і початкові положення Угоди. Кожне з положень Багатосторонньої Конвенції може набрати чинності в різні дати залежно від видів податків (податки, утримані у джерела, чи інші податки, що стягуються) та рішень, прийнятих Україною та Республікою Вірменія в їхніх позиціях в рамках Багатосторонньої Конвенції.

Дати передачі на зберігання ратифікаційних грамот: 08 серпня 2019 року для України та 25 вересня 2023 року для Республіки Вірменія.

Набрання Багатосторонньою Конвенцією чинності: 01 грудня 2019 року для України та 01 січня 2024 року для Республіки Вірменія.

Якщо інше не зазначено деінде в цьому документі, положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до Угоди, набирають чинності:

- стосовно податків, утриманих у джерела, на суми, сплачені або зараховані нерезидентам, якщо подія, що спричиняє такі податки, відбувається 01 січня або після 01 січня 2024 року; та

- стосовно всіх інших податків, для податків, що стягуються Договірною Державою у податкових періодах, які починаються з 01 липня або після 01 липня 2024 року.

**УГОДА МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ РЕСПУБЛІКИ ВІРМЕНІЯ ПРО
УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ УХИЛЕНЬ
СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ І МАЙНО**

Уряд України і Уряд Республіка Вірменія,

[ЗАМІНЕНО пунктом 1 статті 6 Багатосторонньої Конвенції] ~~[бажаючи укласти Угоду про уникнення подвійного оподаткування доходів і майна та попередження ухилень від сплати податків]~~

Пункт 1 статті 6 Багатосторонньої Конвенції, що стосується наміру усунути подвійне оподаткування, замінює текст преамбули Угоди:

**СТАТТЯ 6 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – МЕТА УГОДИ ПРО
ОПОДАТКУВАННЯ, НА ЯКУ ПОШИРЮЄТЬСЯ ДІЯ ЦЬОЇ КОНВЕНЦІЇ**

Маючи намір усунути подвійне оподаткування стосовно податків, на які поширюється дія *[цього Угоди]*, без створення можливостей для повного звільнення від оподаткування або зменшення оподаткування шляхом податкового ухилення або уникнення (у тому числі, шляхом неправомірного використання угод з метою отримання пільг, передбачених *[Угодою]*, задля отримання непрямої вигоди резидентами третіх юрисдикцій),

і підтверджуючи своє прагнення до розвитку та поглиблення взаємних економічних стосунків, домовились про таке:

**Стаття 1
ОСОБИ, ДО ЯКИХ ЗАСТОСОВУЄТЬСЯ УГОДА**

Ця Угода застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

**Стаття 2
ПОДАТКИ, НА ЯКІ ПОШИРЮЄТЬСЯ УГОДА**

1. Ця Угода поширюється на податки на доходи і майно, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевої влади незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доходи і на майно вважаються всі податки, що стягуються із загальної суми доходів та вартості майна або з окремих їх елементів, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна і податки на загальну суму заробітної плати, яка сплачується підприємством.

3. Існуючими податками, на які поширюється ця Угода, зокрема, є:

a) в Україні:

- (i) податок на прибуток підприємств;
- (ii) прибутковий податок з громадян;
- (iii) податок на майно підприємств;
- (iv) податок на нерухоме майно громадян

(надалі "український податок");

b) у Республіці Вірменія:

- (i) прибутковий податок з фізичних осіб;
- (ii) податок на майно;

(iii) податок на землю

(надалі "вірменський податок").

4. Ця Угода поширюється також на будь-які ідентичні або подібні по суті податки, які будуть стягуватися однією з Договірних Держав після дати підписання цієї Угоди, в доповнення до або замість існуючих податків цієї Договірної Держави. Компетентні органи Договірних Держав будуть повідомляти один одного про будь-які істотні зміни, що відбудуться в їх законодавствах щодо оподаткування.

Стаття 3 ЗАГАЛЬНІ ВИЗНАЧЕННЯ

1. У розумінні цієї Угоди, якщо із контексту не випливає інше:

- a) термін "Договірна Держава" означає, залежно від контексту, Україну або Вірменію;
- b) термін "Україна" при використанні в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, а також будь-яку іншу територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;
- c) термін "Вірменія" означає Республіку Вірменія і при використанні в географічному значенні означає територію Республіки Вірменія, включаючи внутрішні води, стосовно яких Республіка Вірменія здійснює суверенні права і юрисдикцію відповідно до норм міжнародного права і внутрішнього законодавства;
- d) термін "особа" включає фізичну особу, компанію і будь-яке інше об'єднання осіб;
- e) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку іншу організацію, яка розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;
- f) терміни "підприємство однієї Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом однієї Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;
- g) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським, річковим або повітряним судном, автомобільним або залізничним транспортним засобом, що експлуатується резидентом Договірної Держави, крім випадків, коли такі судна або транспортні засоби експлуатуються виключно між пунктами, що знаходяться на території другої Договірної Держави;
- h) термін "національна особа" означає:
 - (i) будь-яку фізичну особу, яка має громадянство Договірної Держави;
 - (ii) будь-яку юридичну особу, товариство, партнерство або асоціацію, що одержують свій статус як такий за чинним законодавством Договірної Держави;
- i) термін "компетентний орган" означає стосовно України - Міністерство фінансів України або його повноважного представника і стосовно Вірменії - Міністерство фінансів Республіки Вірменія або його повноважного представника.

2. При застосуванні цієї Угоди Договірною Державою будь-який термін, не визначений в Угоді, має те значення, яке надається йому законодавством цієї Держави щодо податків, на які

поширюється ця Угода, якщо з контексту не випливає інше або якщо компетентні органи Договірних Держав не дійдуть згоди відповідно до процедури, передбаченої статтею 25 цієї Угоди.

Стаття 4 РЕЗИДЕНТ

1. При застосуванні цієї Угоди вираз "резидент Договірної Держави" означає особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі постійного місця проживання, місця реєстрації, постійного місця перебування або іншого аналогічного критерію. Цей термін, проте, не включає особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі тільки на основі того, що вона одержує доход з джерел в цій Державі або стосовно майна, що розташоване в ній.

2. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

- a) вона вважається резидентом Договірної Держави, де вона має постійне житло. Якщо вона має постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);
- b) якщо Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;
- c) якщо особа звичайно проживає в обох Договірних Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, громадянином якої вона є;
- d) якщо вона є громадянином обох Договірних Держав або якщо вона не є громадянином жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують питання оподаткування такого резидента за взаємною згодою.

3. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, в якій вона отримала свій статус як такий.

Стаття 5 ПОСТІЙНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО

1. Для цілей цієї Угоди термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке підприємство однієї Договірної Держави повністю або частково здійснює підприємницьку діяльність в другій Договірній Державі.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

- a) місце управління;
- b) відділення;
- c) контору;
- d) фабрику;
- e) майстерню;
- f) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце розвідки і (або) видобутку природних ресурсів;

g) склад або іншу споруду, що використовується для продажу товарів.

3. Будівельний майданчик, монтажний або складальний об'єкт, а також наглядова діяльність, яка пов'язана із згаданими об'єктами, утворюють постійне представництво тільки у тому разі, якщо вони існують більше дванадцяти місяців.

Пункт 1 статті 14 Багатосторонньої Конвенції застосовується та замінює положення цієї Угоди:

СТАТТЯ 14 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – РОЗДІЛЕННЯ КОНТРАКТІВ

1. З єдиною метою визначення того, чи було перевищено період, зазначений у [пункті 3 статті 5 цієї Угоди],

a) якщо підприємство [Договірної Держави] здійснює діяльність в іншій [Договірній Державі] у місці, яке є будівельним об'єктом, проектом будівництва, проектом інсталяції або іншим конкретним проектом, зазначеним у [пункті 3 статті 5 Угоди], або здійснює наглядову діяльність у зв'язку з цим об'єктом і ця діяльність здійснюється протягом одного або декількох періодів, які в сукупності перевищують 30 днів, не перевищуючи періоду, зазначеного у [пункті 3 статті 5 Угоди]; і

b) якщо пов'язані види діяльності здійснюються в цій іншій [Договірній Державі] на (або, якщо [пункт 3 статті 5 Угоди] застосовується до наглядової діяльності, у зв'язку з) тому самому будівельному об'єкті, проекті будівництва або інсталяції або в іншому місці, визначеному у [пункті 3 статті 5 Угоди], протягом різних періодів, кожен з яких перевищує 30 днів, одним або декількома підприємствами, що тісно пов'язані з першим підприємством,

ці різні періоди додаються до сукупного періоду часу, протягом якого перше підприємство здійснює діяльність на цьому будівельному об'єкті, проекті будівництва або інсталяції або в іншому місці, вказаному у [пункті 3 статті 5 Угоди].

4. **[ЗАМІНЕНО пунктом 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції]** [Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не розглядається як такий, що включає:

a) — використання споруд виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;

b) — утримання запасів товарів або виробів, що належать цьому підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки;

c) — утримання запасу товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

d) — утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

e) — утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності, що має підготовчий або дономіжний характер;

f) — утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від a) до e), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, що виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або дономіжний характер.]

Пункт 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 4 статті 5 Угоди:

**СТАТТЯ 13 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ
СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ВИКЛЮЧЕНЬ,
ПЕРЕДБАЧЕНИХ ДЛЯ ОКРЕМИХ ВИДІВ ДІЯЛЬНОСТІ
(Варіант А)**

Незалежно від положень [статті 5 Угоди], термін «постійне представництво» вважається таким, що не охоплює:

- a) види діяльності, безпосередньо вказані в [пункті 4 статті 5 Угоди], як види діяльності, які вважаються такими, що не засновують постійне представництво, незалежно від того, чи таке виключення зі статусу постійного представництва залежить від підготовчого або допоміжного характеру діяльності, чи ні;
- b) підтримання постійного місця ведення діяльності, виключно з метою продовження для підприємства будь-якого виду діяльності, не зазначеного у підпункті a);
- c) підтримання постійного місця ведення діяльності, виключно для поєднання видів діяльності, зазначених у підпунктах a) і b);

за умови, що така діяльність, або, у випадку, коли застосовується підпункт c), загальна діяльність постійного офісу має підготовчий або допоміжний характер.

Пункт 4 статті 13 Багатосторонньої Конвенції застосовується до пункту 4 статті 5 цієї Угоди зі змінами, внесеними пунктом 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції:

[Стаття 5 Угоди, зі змінами, внесеними пунктом 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції], не застосовується до постійного місця ведення діяльності, яке використовується або підтримується підприємством, якщо це підприємство або підприємство, що тісно пов'язане з ним, здійснює комерційну діяльність у цьому самому місці або в іншому місці цієї [Договірної Державі] і:

- a) це місце або інше місце засновує постійне представництво для даного підприємства або підприємства, яке тісно з ним пов'язане, згідно із положеннями [статті 5 Угоди]; або
- b) загальна діяльність, що є результатом поєднання видів діяльності, які здійснюються двома підприємствами в одному й тому самому місці, або одним і тим самим підприємством чи підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, не має підготовчого або допоміжного характеру,

за умови, що комерційна діяльність, здійснювана цими двома підприємства на одному і тому самому місці, або одним і тим самим підприємством або підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, являє собою взаємопов'язані функції, які є частиною цілісної ділової операції.

5. [ЗАМІНЕНО пунктом 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції] [Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, якщо особа, інша, ніж агент з незалежним статусом, до якого застосовується пункт 6 цієї статті, діє від імені підприємства і має, і звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти або утримує запаси товарів та виробів, що належать підприємству, з яких здійснюється регулярний продаж цих товарів або виробів від імені підприємства, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій Державі щодо будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для

~~підприємства, за винятком, якщо діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4 цієї статті, яка, якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не перетворює це постійне місце діяльності в постійне представництво відповідно до положень цього пункту.]~~

Пункт 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 5 статті 5 цієї Угоди:

**СТАТТЯ 12 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ
СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ДОГОВОРІВ КОМІСІЙ
ТА ПОДІБНИХ СТРАТЕГІЙ**

Незважаючи на положення [статті 5 Угоди], але з урахуванням [пункту 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції], коли особа діє в [Договірній Державі] від імені підприємства і, діє таким чином, систематично укладає контракти або систематично відіграє основну роль, що призводить до укладення контрактів, які регулярно укладаються без внесення підприємством суттєвих змін, і ці контракти:

- a) укладені від імені підприємства; або
- b) стосуються передачі права власності або надання права на використання майна, яким володіє це підприємство або яким це підприємство має право користуватися; або
- c) стосуються надання послуг цим підприємством,

це підприємство вважається таким, що має постійне представництво в цій [Договірній Державі] по відношенню до будь-яких видів діяльності, які ця особа здійснює для підприємства, за винятком тих випадків, коли такі види діяльності здійснювалися підприємством через постійне місце ведення діяльності цього підприємства, розташоване в цій [Договірній Державі], не будуть призводити до того, що постійне місце ведення діяльності буде вважатися постійним представництвом згідно з визначенням постійного представництва, що міститься в [статті 5 Угоди].

6. ~~[ЗАМІНЕНО пунктом 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції] [Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише якщо воно здійснює підприємницьку діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.]~~

Пункт 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 6 статті 5 цієї Угоди:

**СТАТТЯ 12 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ
СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ДОГОВОРІВ КОМІСІЙ
ТА ПОДІБНИХ СТРАТЕГІЙ**

[Пункт 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції] не застосовується, якщо особа, яка діє в [Договірній Державі] від імені підприємства іншої [Договірної Держави], здійснює комерційну діяльність в першій згаданій [Договірній Державі] як незалежний агент і діє для підприємства у рамках своєї звичайної діяльності. Однак, якщо особа діє виключно або майже виключно від імені одного або декількох підприємств, з якими вона тісно пов'язана, ця особа не вважається незалежним агентом у межах значення цього пункту по відношенню до будь-якого такого підприємства.

Пункт 1 статті 15 Багатосторонньої Конвенції застосовується до положень цієї Угоди:

СТАТТЯ 15 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ВИЗНАЧЕННЯ ОСОБИ, ТІСНО ПОВ'ЯЗАНОЇ З ПІДПРИЄМСТВОМ

Для цілей положень [статті 5 Угоди] особа є тісно пов'язаною з підприємством, якщо, з урахуванням усіх відповідних фактів і обставин, одна з них має контроль над іншою або обидві знаходяться під контролем одних і тих самих осіб або підприємств. У будь-якому випадку особа вважається тісно пов'язаною з підприємством, якщо бенефіціарна частка участі особи в іншій особі безпосередньо або опосередковано складає більш ніж 50 відсотків (або, якщо йдеться про компанію, більш ніж 50 відсотків загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або 50 відсотків акціонерного капіталу компанії), або якщо бенефіціарна частка участі іншої в особі та в підприємстві безпосередньо або опосередковано складає більш ніж 50 відсотків (або, якщо йдеться про компанію, більш ніж 50 відсотками загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або 50 відсотків акціонерного капіталу компанії).

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави або яке здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Договірній Державі, сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

Стаття 6 ДОХОДИ ВІД НЕРУХОМОГО МАЙНА

1. Доходи, що одержуються резидентом однієї Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доход від сільського або лісового господарства), яке розташоване в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій розташоване це майно. Морські, річкові і повітряні судна, автомобільні та залізничні транспортні засоби не розглядаються як нерухоме майно.
3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються також до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання нерухомого майна в будь-якій іншій формі.
4. Якщо володіння акціями або іншими корпоративними правами компанії надає власнику таких акцій або корпоративних прав право користування нерухомим майном, яке належить компанії, то доходи від прямого використання, здавання в оренду або використання у будь-якій формі такого права користування можуть оподатковуватись у тій Договірній Державі, у якій розташоване нерухоме майно.
5. Положення пунктів 1, 3 і 4 цієї статті застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємств і до доходів від нерухомого майна, використовуюваного для здійснення незалежних особистих послуг.

Стаття 7 ПРИБУТОК ВІД ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки у цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює підприємницьку діяльність в другій Договірній

Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність таким чином, то його прибуток оподатковується в другій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, якщо підприємство однієї Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі такому постійному представництву зараховується прибуток, який воно могло б одержати у разі, якби було окремим та самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю за таких же або аналогічних умов і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. У визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, понесені для цілей підприємства в цілому як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і за його межами. У будь-якому випадку такі витрати не повинні включати будь-які суми, що сплачуються (інакше ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом підприємству або його іншому підрозділу як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позичку, надану підприємством постійному представництву.

4. Якщо у Договірній Державі визначення прибутку, який відноситься до постійного представництва на основі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства по його різних підрозділах, є звичайною практикою, ніщо у пункті 2 цієї статті не забороняє Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це звичайно прийнято; обраний спосіб розподілу повинен бути таким, що результат буде у відповідності до принципів, що містяться у цій статті.

5. Жодний прибуток не відноситься до постійного представництва на підставі звичайної закупівлі постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки не буде достатньої і вагомої причини для його зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, що розглядаються окремо в інших статтях цієї Угоди, положення цих статей не зачіпаються положеннями цієї статті.

Стаття 8

МІЖНАРОДНІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ

1. Прибутки, одержані резидентом Договірної Держави від експлуатації морських, річкових або повітряних суден, автомобільних або залізничних транспортних засобів у міжнародних перевезеннях, оподатковуються лише в цій Договірній Державі.

2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають:

- a) доход від здавання в оренду порожніх морських або повітряних суден; і
- b) прибутки, одержувані від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), що використовуються для транспортування товарів чи виробів;

де така оренда або таке використання, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

3. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті застосовуються також до прибутку від участі в пулі, спільному підприємстві чи міжнародній організації по експлуатації таких суден і транспортних засобів.

Стаття 9 **АСОЦІЙОВАНІ ПІДПРИЄМСТВА**

1. У разі, коли:

а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або

б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави,

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних та фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але через наявні причини не був йому нарахований, може бути включений Договірною Державою до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У разі, коли одна Договірна Держава включає в прибутки підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибутки, по яких підприємство другої Договірної Держави було оподатковано в цій другій Державі, і прибутки, таким чином включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця друга Держава повинна зробити відповідні поступки в сумі податку, що стягується з цих прибутків. При визначенні такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Угоди, а компетентні органи Договірних Держав будуть консультуватися один з одним у разі необхідності.

Стаття 10 **ДИВІДЕНДИ**

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом однієї Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак, такі дивіденди можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави; але якщо одержувач дивідендів фактично має на них право, то податок, що стягується, не повинен перевищувати:

а) 5 відсотків валової суми дивідендів, якщо право на дивіденди фактично має компанія, і ця компанія володіє щонайменше 25 відсотками статутного фонду компанії, що сплачує дивіденди;

б) 15 відсотків валової суми дивідендів у інших випадках.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлять спосіб застосування таких обмежень.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій чи інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, а також доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню, як доходи від акцій

відповідно до податкового законодавства Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на дивіденди, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і участь, стосовно якої сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або такої постійної бази. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Угоди.

5. У разі, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава може не стягувати будь-які податки на дивіденди, що сплачуються цією компанією, за винятком, якщо ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо участь, стосовно якої сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і з нерозподіленого прибутку не стягуються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково із прибутку чи доходу, що утворюються у цій другій Державі.

Стаття 11 ПРОЦЕНТИ

1. Проценти, що виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі, якщо такий резидент фактично має право на ці проценти.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на проценти, податок, що стягується, не повинен перевищувати 10 відсотків від валової суми процентів.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлять спосіб застосування такого обмеження.

3. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті, проценти, що виникають в одній Договірній Державі, будуть звільнятися від оподаткування в цій Державі, якщо:

а) фактично право на ці проценти має Уряд іншої Договірної Держави, або його політико-адміністративний підрозділ, або місцеві органи влади, або будь-які інші органи цього Уряду, політико-адміністративних підрозділів або місцевих органів влади; або

б) фактично право на ці проценти має Національний банк України або Центральний банк Вірменії, або організація по гарантуванню державних експортних або імпорتنих кредитів або інші організації, яким відповідно до законодавства Договірної Держави делеговані відповідні права.

4. Термін "проценти" при використанні в цій Угоді означає доход від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, доход від урядових цінних паперів і облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій та боргових зобов'язань.

5. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на проценти, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку

діяльність другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому разі, залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Угоди.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу зв'язку, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе таке постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на одержання процентів, при відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми процентів. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Угоди.

Стаття 12 РОЯЛТІ

1. Роялті, які виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, оподатковуються тільки у цій другій Державі, якщо такий резидент фактично має право на ці роялті.

2. Термін "роялті" при використанні в цій Угоді означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування за користування або за надання права користування будь-якими авторськими правами на літературні твори, твори мистецтва або науки (включаючи кінофільми, будь-які фільми або плівки, що використовуються для радіо або телебачення), будь-які патенти, торгові марки, дизайн або модель, план, таємну формулу або процес, або за користування, або за інформацію (ноу-хау) стосовно промислового, комерційного або наукового досвіду.

3. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються, якщо особа, яка фактично має право на ці роялті, є резидентом однієї Договірної Держави, проводить підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або 14 цієї Угоди залежно від обставин.

4. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, що фактично має право на роялті, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б узгоджена між платником і особою, що фактично має право на роялті, за відсутністю таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Угоди.

Стаття 13

ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖУВАННЯ МАЙНА

1. Доходи, що одержуються резидентом однієї Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 цієї Угоди і яке розташоване у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. **[ЗАМІНЕНО пунктом 4 статті 9 Багатосторонньої Конвенції]** ~~[Доходи, що отримуються резидентом однієї Договірної Держави від відчужування:~~

~~а) — акцій, які одержують свою вартість або більшу частину вартості прямо або опосередньо від нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі; або~~

~~б) — паїв у партнерстві, активи якого складаються переважно з нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі, або з акцій, як вони визначені в підпункті~~

~~а) вище,~~

~~можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.]~~

Пункт 4 статті 9 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 2 статті 13 цієї Угоди:

**СТАТТЯ 9 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖЕННЯ
АКЦІЙ АБО ЧАСТКИ УЧАСТІ ОСОБИ, ВАРТІСТЬ ЯКИХ ОДЕРЖУЄТЬСЯ
ЗДЕБІЛЬШОГО З НЕРУХОМОГО МАЙНА**

Для цілей [Угоди] доходи, одержані резидентом [Договірної Держави] від відчуження акцій або співставних з ними часток у праві власності, таких як участь у партнерстві або трастовій компанії, можуть оподатковуватися в іншій [Договірній Державі], якщо у будь-який час протягом 365 днів, що передують відчуженню, ці акції або співставні з ними частки у праві власності одержали більше 50 відсотків своєї вартості безпосередньо або опосередковано від нерухомого майна (нерухомості), розташованого в цій іншій [Договірній Державі].

3. Доходи від відчужування рухомого майна, що формує частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, регулярно доступної резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, включаючи доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої фіксованої бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

4. Доходи від відчужування морських, річкових або повітряних суден, автомобільних або залізничних транспортних засобів, які експлуатуються у міжнародних перевезеннях резидентом Договірної Держави, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких суден і транспортних засобів, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2, 3 і 4 цієї статті, оподатковуються тільки в тій Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

Стаття 14

ДОХОДИ ВІД НЕЗАЛЕЖНИХ ОСОБИСТИХ ПОСЛУГ

1. Доход, що одержується резидентом однієї Договірної Держави від надання професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Державі, за винятком, якщо він володіє регулярно доступною постійною базою в другій

Договірній Державі з метою здійснення цієї діяльності. Якщо він має таку постійну базу, доход може оподатковуватись у другій Державі, але тільки стосовно доходу, що відноситься до цієї постійної бази.

2. Вираз "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів, бухгалтерів, аудиторів.

Стаття 15

ДОХОДИ ВІД РОБОТИ ЗА НАЙМОМ

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19 і 20 цієї Угоди заробітна плата та інші подібні винагороди, що одержуються резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється в другій Договірній Державі, одержані в зв'язку з цим винагороди можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті винагорода, що одержується резидентом однієї Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

- a) одержувач перебуває в другій Договірній Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом календарного року; і
- b) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави; і
- c) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті,

- a) винагорода, одержувана у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюються на борту морського, річкового або повітряного судна, автомобільного або залізничного транспортного засобу, що експлуатується у міжнародних перевезеннях, може оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є особа, що експлуатує такі судна або транспортні засоби;
- b) винагорода або доход, одержувані резидентом однієї Договірної Держави стосовно роботи за наймом, здійснюваної в другій Договірній Державі на об'єктах, які не розглядаються як постійні представництва, оподатковуються тільки у першій згаданій Державі.

Стаття 16

ГОНОРАРИ ДИРЕКТОРІВ

Гонорари директорів та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом однієї Договірної Держави як членом ради директорів або іншого аналогічного керівного органу компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

Стаття 17

ДОХОДИ ПРАЦІВНИКІВ МИСТЕЦТВ І СПОРТСМЕНІВ

1. Незважаючи на положення статей 14 і 15 цієї Угоди, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтва, таким як артист театру, кіно, радіо чи

телебачення, або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Якщо доход від особистої діяльності, що здійснюється працівником мистецтва або спортсменом, нараховується не самому працівнику мистецтва чи спортсмену, а іншій особі, цей доход незалежно від положень статей 7, 14 і 15 цієї Угоди може оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтва чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, доход, що одержується працівником мистецтва або спортсменом від діяльності, що здійснюється в Договірній Державі, звільняється від оподаткування в цій Державі, якщо ця діяльність фінансується за рахунок суспільних фондів будь-якої із Договірних Держав, або якщо ця діяльність виконується на підставі угоди про культурне співробітництво, укладеної між Договірними Державами.

Стаття 18 ПЕНСІЇ

1. Пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються Договірною Державою фізичній особі з огляду на минулу роботу за наймом, повинні оподатковуватись тільки у цій Державі.

Стаття 19 ДЕРЖАВНА СЛУЖБА

1. Винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевими органами влади будь-якій фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави, або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевих органів влади, оподатковується тільки в цій Державі. Проте така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється у цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

- a) є національною особою цієї Держави; або
- b) Незважаючи на положення підпункту a) цього пункту, така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється в цій Державі, і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:
 - (i) є громадянином цієї Держави; або
 - (ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.

2. Положення статей 15 і 16 будуть застосовуватись до винагород стосовно служби, що здійснюється у зв'язку з проведенням комерційної діяльності Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

Стаття 20 СТУДЕНТИ

1. Платежі, одержувані студентом, практикантом або стажувальником, які є або були безпосередньо до приїзду в одну Договірну Державу резидентами другої Договірної Держави і перебувають у першій Державі виключно з метою навчання або одержання освіти, і призначені для проживання, навчання і одержання освіти, не оподатковуються в першій згаданій Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.

2. Доход, одержуваний студентом, практикантом або стажувальником, які є або були безпосередньо до приїзду в одну Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і перебувають у першій Державі виключно з метою навчання і професійної підготовки, не

підлягає оподаткуванню в першій згаданій Державі, якщо він одержаний ними від діяльності, здійснюваної у цій Договірній Державі:

- а) стосовно студента - на період, необхідний для завершення його освіти, але що не перевищує 5 років, наступних один за одним, з дня його прибуття в цю Договірну Державу;
- б) стосовно практиканта чи стажувальника - на період 12 місяців, і починаючи з місяця його прибуття в цю Договірну Державу.

Стаття 21 ІНШІ ДОХОДИ

1. Види доходів резидента Договірної Держави, де б вони не виникали, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Угоди, підлягають оподаткуванню тільки у цій Державі.
2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходів інших, ніж доход від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Угоди, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави і здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з якими одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Угоди залежно від обставин.

Стаття 22 МАЙНО

1. Майно резидента однієї Договірної Держави, представлене нерухомим майном, про яке йдеться у статті 6 цієї Угоди, і розташоване в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Майно резидента однієї Договірної Держави, представлене рухомим майном, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або представлене рухомим майном, пов'язаним з постійною базою, доступною резиденту однієї Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Державі.
3. Майно резидента однієї Договірної Держави, представлене морськими, річковими або повітряними судами, автомобільними або залізничними транспортними засобами, що експлуатуються у міжнародних перевезеннях, або рухомим майном, пов'язаним із експлуатацією цих суден і транспортних засобів, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.
4. Майно, представлене акціями або іншими корпоративними правами компанії, майно якої складається головним чином із нерухомого майна, яке розташоване в одній Договірній Державі, може оподатковуватись у цій Державі.
5. Усі інші елементи майна резидента Договірної Держави оподатковуються тільки в цій Державі.

Стаття 23 УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ

1. З урахуванням положень законодавства України, що стосуються звільнення податку, сплаченого на території за межами України (які не будуть суперечити головним принципам цього пункту), на вірменський податок, сплачуваний за законодавством Вірменії та відповідно до цієї Угоди прямо або шляхом вирахування з прибутку, доходів або майна, що підлягає оподаткуванню із джерел у Вірменії, буде робитись знижка у вигляді кредиту проти будь-якого українського податку, обчислюваного стосовно того ж прибутку, доходу або майна, стосовно яких обчислюється вірменський податок.
2. Стосовно Вірменії подвійне оподаткування усувається таким чином:
якщо резидент Вірменії одержує доход або володіє майном, які відповідно до положень цієї Угоди можуть оподатковуватись в Україні, Вірменія дозволить:
 - a) вирахувати з податку на доход цього резидента суму, рівну податку, сплаченому в Україні,
 - b) вирахувати з податку на майно цього резидента суму, рівну податку на майно, сплачену в Україні.
3. Ці вирахування у будь-якому випадку не повинні перевищувати ту частину податку на доход або майно, підраховану до надання вирахування, що стосується доходу або майна, які можуть оподатковуватись у цій другій Державі залежно від обставин.

Стаття 24 НЕ ДИСКРИМІНАЦІЯ

1. Національні особи однієї Договірної Держави не будуть підлягати у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язане з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи цієї другої Держави за тих же обставин.
2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не будуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються громадяни цих Держав за тих же умов.
3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не повинно бути менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств, які здійснюють подібну діяльність у цій другій Державі. Це положення не повинно тлумачитись як зобов'язання однієї Договірної Держави надавати резидентам другої Договірної Держави будь-які персональні пільги, вирахування і знижки для оподаткування на основі їх громадянського статусу або сімейних зобов'язань, які вона надає своїм власним резидентам.
4. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 7 статті 11 або пункту 4 статті 12 цієї Угоди, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, повинні з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства обчислюватись за таких же умов, за яких вони сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні, з метою визначення оподатковуваного майна цього підприємства, підлягати вирахуванням за таких же умов, що й борги резидента першої згаданої Держави.
5. Підприємства однієї Договірної Держави, майно яких повністю або частково належить одному або кільком резидентам або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома

резидентами другої Договірної Держави, не повинні піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

Стаття 25

ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ

1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до його оподаткування не відповідно до положень цієї Угоди, вона може, незважаючи на засоби захисту, передбачені національним законодавством цих Держав, представити свою справу на розгляд до компетентних органів Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її випадок підпадає під дію пункту 1 статті 24 цієї Угоди, до тієї Держави, національною особою якої вона є. Заява повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, які призводять до оподаткування, що не відповідає положенням цієї Угоди.
2. Компетентний орган прагнучиме, якщо він вважатиме заяву обґрунтованою і якщо він сам не зможе дійти до задовільного рішення, вирішити питання за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає цій Угоді. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень часу, передбачених національними законодавствами Договірних Держав.
3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які складні або сумнівні питання, що виникають при тлумаченні або застосуванні цієї Угоди. Вони можуть також консультиватися один з одним з метою усунення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених цією Угодою.
4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

Стаття 26

ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ

1. Компетентні органи Договірних Держав будуть обмінюватися інформацією, необхідною для виконання положень цієї Угоди або національних законодавств Договірних Держав стосовно податків, на які поширюється Угода, тією мірою, якщо оподаткування не протирічить цій Угоді, зокрема для попередження ухилень від сплати податків. Обмін інформацією не обмежується статтею 1 цієї Угоди. Будь-яка інформація, отримана Договірною Державою, буде вважатися конфіденційною, як і інформація, що її одержано по внутрішньому законодавству цієї Держави, і буде розкрита тільки особам або органам (включаючи суди і адміністративні органи), які займаються оцінкою або стягненням, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється ця Угода. Такі особи чи органи повинні використовувати отриману інформацію лише для таких цілей. Вони можуть розкривати цю інформацію в ході відкритого судового засідання або при прийнятті судових рішень.

Компетентні органи будуть розвивати відповідні умови, методи та техніку, що стосуються справ, щодо яких такий обмін інформацією може бути зроблений.

2. У жодному випадку положення пункту 1 цієї статті не будуть тлумачитись як такі, що зобов'язують Договірну Державу:
 - а) здійснювати адміністративні заходи, що протирічать законам та адміністративній практиці однієї з Договірних Держав;

- b) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайної адміністративної практики в одній з Договірних Держав;
- c) надавати інформацію, яка розкриває будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю, або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б установленій практиці.

Стаття 27

ДОПОМОГА У СПРАВЛЯННІ ПОДАТКІВ

1. Компетентні органи Договірних Держав зобов'язуються надавати допомогу і сприяти один одному у справлянні податків, на які поширюється ця Угода, разом з процентами, штрафами і пенею, передбаченими за порушення податкового законодавства.
2. Запит про надання допомоги компетентним органом Договірної Держави у справлянні таких податків повинен включати видачу посвідчення на користування такими повноваженнями, щоб відповідно до законів цієї Держави ці податки були остаточно визначені. В цілях цієї статті податок вважається остаточно визначеним, якщо Договірна Держава має право відповідно до її національного законодавства стягувати податки, а платник податків не має жодних прав перешкоджати цьому.
3. Запит компетентного органу однієї Договірної Держави, який був прийнятий компетентним органом другої Договірної Держави, буде прийнято до виконання другою Державою, так, якби такий запит стосувався її власних податків.
4. Суми, зібрані компетентним органом однієї Договірної Держави, згідно з положеннями цієї статті, будуть передаватись компетентному органу другої Договірної Держави. При цьому, якщо компетентні органи Договірних Держав не дійдуть іншої згоди, звичайні витрати по забезпеченню допомоги у справлянні податків бере на себе перша згадана Держава.
5. За умовами цієї статті у справлянні таких податків не буде надаватись будь-яка допомога, якщо подібний збір стосується періоду, протягом якого платник податків був резидентом другої Договірної Держави.
6. Ніщо у цій статті не може тлумачитись як таке, що зобов'язує будь-яку із Договірних Держав застосовувати адміністративні заходи такого характеру, які відрізняються від заходів, що застосовуються нею при стягненні власних податків або які протирічать її громадській політиці (громадському порядку).

Стаття 28

ЧЛЕНИ ДИПЛОМАТИЧНИХ МІСІЙ І КОНСУЛЬСЬКИХ ПОСТІВ

Ніщо в цій Угоді не буде зачіпати податкових привілеїв, наданих членам дипломатичних місій і консульських постів згідно із нормами міжнародного права або на підставі спеціальних угод.

Пункт 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції застосовується та замінює положення цієї Угоди:

**СТАТТЯ 7 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПОПЕРЕДЖЕННЯ
ЗЛОВЖИВАНЬ ПОЛОЖЕННЯМИ ДОГОВОРУ**

(Положення про тест основної мети)

Незважаючи на будь-які положення [Угоди], пільга, передбачена [Угодою], не надається стосовно виду доходу або капіталу, якщо існують підстави зробити висновок, з урахуванням усіх відповідних фактів та обставин, що одержання цієї пільги було однією з основних цілей будь-яких домовленостей або операцій, які прямо або опосередковано призвели до цієї пільги, якщо не було визначено, що надання цієї пільги за цих обставин буде відповідати цілі і задачі відповідних положень [Угоди].

Пункт 4 статті 7 Багатосторонньої Конвенції застосовується до пункту 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції:

Якщо особі відмовлено у наданні пільги, передбаченої [Угодою], відповідно до [пункту 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції], компетентний орган [Договірної Держави], яка за інших обставин надала б цю пільгу, повинен, незважаючи на це, розглядати цю особу як таку, що має право на цю пільгу або на інші пільги стосовно конкретного виду доходу або капіталу, якщо такий компетентний орган, за запитом, поданим цією особою і після розгляду відповідних фактів та обставин, визначить, що такі пільги були б надані такій особі за відсутності цієї угоди або домовленості. Компетентний орган [Договірної Держави], до якого був направлений запит, передбачений цим пунктом, резидентом іншої [Договірної Держави], повинен проконсультуватися з компетентним органом цієї іншої [Договірної Держави], перш ніж відхилити цей запит.

**Стаття 29
НАБУТТЯ ЧИННОСТІ**

1. Кожна з Договірних Держав повідомить одна одну по дипломатичних каналах про завершення необхідної відповідно до національного законодавства процедури набуття чинності цією Угодою. Ця Угода набуває чинності у день останнього такого повідомлення, і її положення будуть застосовуватись:

- a) стосовно податків, що утримуються у джерела, - до сум, що сплачуються, починаючи з першого січня календарного року, наступного за роком, в якому Угода набула чинності;
- b) стосовно податків, утримуваних з доходів, - за оподатковувані періоди, починаючи з першого січня календарного року, наступного за роком, в якому Угода набула чинності;
- c) стосовно податків на майно - на майно, яке існує на перше січня календарного року, наступного за роком, в якому Угода набула чинності.

Стаття 30
ЗАВЕРШЕННЯ ЧИННОСТІ

1. Ця Угода залишається чинною до припинення її дії однією з Договірних Держав. Кожна Договірна Держава може припинити чинність Угоди шляхом передачі через дипломатичні канали повідомлення про припинення чинності принаймні за 6 місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років після дня набуття Угодою чинності.

У такому випадку чинність Угоди буде завершено:

- а) стосовно податків, що утримуються у джерела,- до сум, що сплачуються, починаючи з першого січня календарного року, наступного за роком передачі повідомлення;
- б) стосовно податків, утримуваних з доходів, - за оподатковувані періоди, починаючи з першого січня календарного року, наступного за роком передачі повідомлення;
- с) стосовно податків на майно - на майно, яке існує на перше січня календарного року, наступного за роком передачі повідомлення.

На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на це уповноважені, підписали цю Угоду.

Вчинено у м. Києві 14 травня 1996 року у двох примірниках українською, вірменською і російською мовами, всі тексти є автентичні. У разі розбіжностей в інтерпретації положень цієї Угоди перевага надається тексту, викладеному російською мовою.

За Уряд України
(підпис)

За Уряд Республіки Вірменія
(підпис)

Протокол

Під час підписання Угоди між Урядом України і Урядом Республіки Вірменія про уникнення подвійного оподаткування і попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно ті, що нижче підписалися, домовились про те, що наступні положення повинні становити невід'ємну частину цієї Угоди:

1. До статті 5:

Для цілей цієї Угоди вираз "агент з незалежним статусом" стосовно підприємства однієї Договірної Держави означає фізичну особу, яка є резидентом другої Договірної Держави, яка не перебуває у трудових відносинах з підприємством першої згаданої Держави і несе повну відповідальність або ризик за свою діяльність.

2. До статті 13:

Положення пункту 2 b) поширюються також на товариства, створені за законодавством Вірменії.

3. До статті 14:

Положення пункту 1 стосовно діяльності незалежного характеру поширюються також і на індивідуальних підприємців (суб'єктів підприємницької діяльності), зареєстрованих відповідно до законодавства України або Вірменії.

4. До статті 19:

Положення пункту 1 можуть поширюватись на виплати, що сплачуються із загальнодержавних фондів.

Вчинено у двох примірниках у м. Києві 14 травня 1996 року українською, вірменською і російською мовами, всі тексти є автентичні. У разі розбіжностей в інтерпретації положень цієї Угоди перевага надається тексту, викладеному російською мовою.

За Уряд України
(підпис)

За Уряд Республіки Вірменія
(підпис)